

האחים

"אבא, הנה דוב שצדנו. עכשו נוכל לאכול."

אר אביהם, שהיה במצב רוח רע, אמר רק "כשאני הייתי צעיר, צדתי שני דוביים ביום". הבנים התאכזבו מאוד מתגובתו של אבא, ולמרות שהיא להם עכשו אוכל למספר ימים, הרי מיד למחמת יצאו שוב לצד. קרוב לפרשת השבילים נפרדו שוב. הפעם השניים ראו שוב דוב הרץ ברחבת העיר והاח הגדול הצליח לצד אותו, ובדרכו הביתה פגשו את האח הצער שגם הוא לצד בינו לבין דוב.

אר כשמלאי גאווה הביאו את הצד הביתה אבא שלהם כמעט ולא הביט עליהם אלא אמר "כשהייתי צעיר, צדתי שלושה דוביים ביום אחד".

למחמת האיר להם מזל והביאו הביתה שלושה דוביים, ואז אבא אמר להם שהוא תמיד צד ארבעה. אך זה לא מנע ממנו לשחות את הדוב ולכלום הייתה ארוחה טובה. הדוביים שנצודו על ידי האחים היו שייכים לשבט שבראשו עמד דוב גדול. הם חיו במרחק מה ממש, על הר גבואה. כל פעם

אגדת אינדיאנים מארה"ב בבקתה קטנה, באמצע יער חי אדם עם אישתו, שלושה בניים ובת. הם חיו מהצד של חיות בר שבסביבה. אבל זמן מה לא נראה בסביבה חיות ציד וחסר להם אוכל, ולכן, כאשר ירד שלג וניתן היה לראות עקבות של החיות, שלושת הבנים יצאו לצד. תחילה הם הלכו כולם יחד אך כאשר הגיעו לפרשת השבילים אחד מהאחים לקח אותו את כלבו והלך לכoon אחד, שני אחרים אחריהם בכoon שני. הם לא הלכו זמן רב ופתאום כלבם הרגיש בדוב, וגירש אותו מבין השיחים. הדוב רץ דרך רחבת העיר, ואחד האחים הצליח לפגוע בראשו בחץ שלו.

שני האחים לקחו את הדוב והביאו אותו הביתה. בדרך פגשו גם את האח השלישי שהצטרכ אליהם. בבית הם זרקו את הדוב על הרצתה ואמרו

מהشيخים והתחליל לרווח לכוון ההר. האחים לא חשבו על כך שלא נשאר להם כל כלי הגנה אם הדוב יסתובב ויתקוף אותם, ורצו אחריו. הדוב, שידע היטב כי הם לא יכולים ליראות בו, האט את ריצתו ונתן לכלבים להתקrab. האח הגדול הגיע אחרי הדוב למדרון ההר בו בזמן אחיו, שנפגע ברגלו, נשאר מאחור.

כשהדוב הגיע למדרון ההר זה נפתח כדי לחתת לו להכנס, והנער, שרצץ אחיו נכנס אף הוא. הוא לא הרגיש איפה והוא נמצא עד שראה את עצמו מוקף בדוביים רבים. הם ישבו שם כאילו בועידה. החיים שרוצה מהר נפלה כמעט ללא נשימה על הארץ והנער עמד שם, מפוחד מאד. הקשת שלו נפלה ארצה.

"מדוע אתה מנסה להרוג את דובי השבט שלי?" שאל ראש השבט "הבט על הצללים שלהם, עם החצים שתקעתם בראשיהם. אני הוא שאמר לדוב זה למשוך אותך הנה. עכשוו אתה נמצא בשליטה. אדאג שלא תהרוג יותר

שאחד הדוביים נהרג, צלו חזר אל ראש השבט, כשהכל הפצעים נראים ברורות לשאר השבט.

ראש השבט כעס מאוד שהציידים הרגו כל קרבה הרבה והתחליל לחשוב איך להתנקם בהם.

הוא קרא לאחד מדובי השבט שלו ואמר "לך לרחבת העיר, שם קרוב לפרשת השבילים איפה שהצעירים הרגו את הדוביים וכאשר הכלבים או אחד הבנים יראו אותך, רוץ מהר חזרה. ההר יפתח כדי שתוכל להכנס, והציידים יכנסו אחריך. כך הם יהיו בשליטה ואוכל להתנקם בהם.

הדוב יצא מיד אל מקום פרשת השבילים, ושם הסתרר בין שניים.

רק שני אחים הגיעו הפעם לאותו המקום, כי הצעיר שביניהם נשאר בבית. האוור היה לחוחמים, השLEG רך ומתמושס ומיתר הקשת של האח הגדול נעשה רפה. הקשת של האח השני נתפסה בענף עץ ונשברה. באותו רגע הכלבים התחללו לנבוכו בקול, הדוב יצא

מהצד. הוא שלח אחד מאנשיו למקום המסתור בין שיחים. לא צריך היה להמתין זמן רב. בא האב בקרוב וכאשר ראה בשלג את סימני נعلى השלג של בניו, התחיל ללכט אחראיהם. הוא הלך כר ב מהירות עד שנפל לבור שבינתיים הדוב הlein בדרכו. לפני שהספיק להתאושש מהנפילה הדוב שি�שב בבור הרג אותו, הסתיר את גופתו בשלג והמתין לראות האם עוד מישהו יגיע אליו מקום.

اما של הבנים דאגה אף היא וכשראתה שלא הם ולא בעלה חוזרים הביתה, יצאה גם היא לחפש אותם. גם לה חיכה גורל דומה וגם אותה הרג הדוב שבבור. הדוב יצא מהבור, חזר אל ראש השבט ומספר לו את הכל.

שעה אחריו שעה עברו בבקעתה העיר. האח הצער והאחות הקטנה התחילה כבר לחושש שלא יראו יותר את משפחתם. يوم אחר يوم הנער הצער טיפס על עץ גבוה ליד הבית וישב שם, קפוא כמעט, הבית סביב וקיווה

את אנשי, כי תהפוך בעצמך לדוב. באותו רגע ההר נפתח שוב ונכנס האח השני. הוא קרא "האם איןך רואה את הדוב כאן. מדוע אתה לא יורה בו?" והרים את קשתו. אך האח הגדול תפס בזרועו וקרא "שתק! איןך רואה איפה אתה?" הנער הביט סביב וראה את הדוביים הזועמים סביבו. מצד אחד עמדו אנשי ראש השבט, מצד שני אנשי אחותו הדובה. אבל זו ריחמה על הנערים וביקשה מהיה שלא ירוג אותם.

ראש השבט ענה שאין לו כוונה כזו, אך ייכשוף אותם כר, שרגליים וידיים יהפכו לאלה של דוב, ובו בזמן הראשונים והגוף ישארו כמו שהם. וכך הם יצטרכו ללקת על ארבע את שרירת חייהם.

הוא ניגש לمعיין שהוא שם, טבל במים חופן איזוב ומרח בו את ידיהם ורגליים של הנערים. השינוי קרה מיד ושני יצורים, לא בני אדם ולא חיות, עמדו לפני ראש השבט. לראש השבט היה ברור שאבא של הבנים יתחל לחפש אותם, כאשר לא יחרזו הביתה

הנער לא הבין מה קרה אבל המשיך בדרכו עד שהגיע לפרש השבילים, שם איפה שהדובים נגנו להסתתר.

ראש שבט הדובים היה מכשף גדול וידע שהנער הקטן הולך בעקבות אחיו. הוא שלח דוב קטן, אך חכם כדי שימתין לו בין השיחים וינסה לפתות גם אותו להכנס לתוך ההר.

אר באותו היום הכספיים שלו לא פעלו, נראה, כסידרן והוא לא ידע שכלב קטן התלווה אל הנער. כאשר הכלב התחיל לrox סביב השיחים תוך נביות חזקות הדוב הקטן נבהל ורץ בפחד גדול לכיוון ההר.

הכלב רץ אחרי הדוב והנער הלך בעקבותיו עד ההר, ביתו של שבט הדובים. אך השלג בינותיים נמס במקצת ובבוז שנוצר הנער לא יכול היה להתקדם מהר. נוסף לכך נקרעה רצואה של נعلي שלג שלו. בינותיים הדוב והכלב התרחקו כל כך שביקושי יכול היה לשמע את הנביות.

כאשר תיקן את רצועת נعليו שלג הנער דבר אליהם ואמר "עכשו עלייכם ללקת מהר, כמה

שיראה מישחו יוצא מהעיר. המזון בבית אצל והוא ידע שעליו לצאת לצד. הוא גם חשב יוכל שואלי למצוא את משפחתו.

הילדה הקטנה לא רצתה להשאר בבית לבדה ובכתה מרות, אבל האח הסביר לה שאין טעם לשבת ללא מעשה ולמות מרعب. הוא הבטיח שיחזור לפני רדת הלילה אם ימצא מזון כלשהו וגם אם לא ימצא כלום.

הוא הcin לעצמו חצים, כל אחד מעץ אחר ועם נוצות מציפורים אחרות, הcin גם קשת קלה מאוד אר חזקה ונעל את נعليו שלג שלו. כל זאת לקח זמן ורק לאחר מכן הגיע הנער לקרוא לכלב הקטן שלו ויצאו לדרך.

הם הלכו בשביל זמן רב עד שהנער התעיף ונשען על ענף עץ כדי לנוח. אך פתאום שמע נביות של כלבו. הנבייה הייתה כה עזה שהנער חשב כי הכלב מצא את הוריו הרוגים תחת ענפי העץ. הוא זוacha, שם את אחד החצים לקשתו ויראה לשורשי העץ. רעש אדיר נשמע, העץ רעד כלו, אש פרצה ממנו והעץ כלו הפרק לערמת עפר קטנה.

ישר דרכו. ברגע שהחץ נגע באדמה נשמע פיצוץ אדיר ואש פרצה בעוצמה כזו שהר התפרק לחתיכות. ראש שבט הדובים עם כל אנשיו נשרפו כליל ורק אחיות הדוב ניצלה עם הכל שיר היה לה, אודות לcker שריחמה על הבחורים ורצתה למנוע מהם את העונש האזרי.

כשהאש כבתה בסוף, הנער הצער נכנס למה שנשאר מההר ומוצא את אחיו, חצי דוביים, חצי בני-אדם.

"עזרה לנו, עזר לנו" התחננו שניהם כשהם מושיטים לkerאתו את כפותיהם קדמויות. "איך אוכל לעזר לכם?" אמר האח הצער כשהוא מתיפח בייאוש "אני יכול להרוג חיות, להשמיד עצים והרים אך אין לי כל שליטה על אנשים".

שני האחים באו עליו, שמו את כפותיהם על כתפיו וכולם בכו יחד.

אחיות הדוב הגדול התרגשה כשראתה את האומללות שלהם ואמרה "נערי הקטן, אסוף

שרק תוכלו. אחרת אבד את הכלב ואת הדוב". ונעלִי השLEG שלו שרו לו בתשובה שילכו מהר כמו רוח.

אחוטו של הדוב הגדול יצא מabitם וראתה את הנער הקטן. היא ריחמה עליו כמו קודם על שני אחיו, ורצה לראות מה יקרה כאשר הנער יבין כי הדוב והכלב נכנסו כבר להר.

הנער הופתע מאוד כאשר שתי החיות נעלמו פתאום. הוא חשב רגע מה לעשות, אך פתאום נדמה היה לו כי הוא שומע את נביית כלבו מה עבר השני של ההר. הוא התחיל לטפס בין שיחים ובינויים, אך כשהגיע לצד שני, שמע את הנביות כאילו יצאו מהמקום בו היה קודם.

הוא התחיל לטפס חזרה וכשהגיע לפסגה עצר כדי לנוח. אז שמע את הנביות ישר תחתיו והבין מיד איפה הוא ומה קרה.

"שחרר מיד את כלבי, דוב גדול" קרא "אחרת אהרוס את הארמון שלך!" אך ראש השבט שמע ורק צחק. הנער התרגץ מאד. שם את אחד החצים בקשת, כוון לבסיס ההר וירה

קצת אזוב מהמעיין ותן לאחיך להריח אותו".
שלושתם רצוי מיד אל המעיין והצעיר אסף שם
חופן אזוב. שני אחיו הריחו אותו מיד ואז
עורות הדוביים נפלו מהם וهم יכולים שוב לעמוד
ישר.

"איך נוכל להודות לר?" גמגמו הנערים כשהם
פונים אל הדובה ונופלים לרגליה. אך זו רק
חיכאה ואמרה להם לחזור הביתה אל אחותם
הקטנה, כי אין לה מי שישמר עליה.
הבחורים חזרו הביתה ודאגו לאחותם עד
שכמעט ושכחה כי היו לה אי-פעם הוריהם.